

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2419/2022
09.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров, Марине Милановић, Драгане Бољевић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миле Секулић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа „Србија шуме“ Шумског газдинства „Голија“, Ивањица, чији је пуномоћник Саша Милинчић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3075/20 од 09.09.2021. године, у седници одржаној дана 09.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3075/20 од 09.09.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3075/20 од 09.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П 621/20 од 04.11.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужили, на име накнаде штете, исплати 580.190,00 динара са каматом прописаном Законом о затезној каматом почев од 22.07.2018. године па до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу 216.370,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3075/20 од 09.09.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Ивањици П 621/20 од 04.11.2020. године у ставу првом изреке у односу на главно потраживање и ставу другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом у односу на законску затезну камату, тако што је обавезан тужени да тужили на износ од 580.190,00 динара плати законску затезну камату почев од 04.11.2020. године, као дана пресуђења па до исплате, док је одбијен тужбени захтев за исплату законске затезне камате за период од 22.07.2018. године, као дана вештачења, па до 03.11.2020. године и одбијен захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка .

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, ради уједначавања судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одлуку о тужбеном захтеву.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено је накнада материјалне штете, настале несавесном сечом стабала шумског земљишта, у чињеничној и правној ситуацији да је по решењу Агенције за реституцију од 23.01.2014. године, које је постало коначно 02.06.2014. године, а правноснажно 15.12.2014. године, тужили као једној од следбеника ранијих власника враћена одузета имовина – пољопривредно шумско зељиште, на којем је тужени током 2014. године вршио сечу шума у већем обиму него што је то утврђено Планом газдовања шумама, па је закључно са 2014. године, у кратком временском периоду, испунио План донет за период важења од десет година (од 01.01.2012. до 31.12.2021. године), што представља несавесно поступање и штетну радњу. Суд је засновао своју одлуку на одредбама о одговорности за штету по основу кривице из члана 154 став 1., члана 155 и члана 189. ст. 1 и 3. Закона о облигационим односима. По оцени другостепеног суда није било места примени члана 14. став 2. Закона о враћању имовине и обештећењу, којим је прописано да се не може захтевати враћање плодова, нити накнада штете по основу изгубљене добити због немогућности коришћења, односно управљања подржављеном имовином, као и по основу њеног одржавања у периоду од дана подржављења до дана враћања. Ово из разлога што је у конкретном случају реч о умањењу вредности имовине која је била предмет реституције, посебно због тога што је обим сече био највећи 2014. године, у периоду када је тужена знала да се ради о имовини која подлеже враћању по поднетом захтеву на основу Закона о враћању имовине и обештећењу и када је решење о враћању одузете имовине постало коначно, тако да се у конкретном случају радило о имовини тужиле и да она има правни положај оштећеног лица. Другостепени суд је преиначио одлуку првостепеног суда о камати, досудивши тужиоцу камату од дана доношења првостепене пресуде, када је утврђена висина штете, сагласно члану 189. став 2. Закона о облигационим односима.

Сходно наведеном, спорно правно питање није од општег интереса, већ је везано за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака. Разлози на којима је заснована другостепена одлука одговарају и усклађени су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси ревизијског суда у примени материјалног права, тако да не постоји потреба за новим ни уједначеним тумачењем права. Тужени ревизијом оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и оцену изведених доказа, што није разлог да би се одлучило о ревизији као посебној, а не прилаже судске одлуке којима би поткрепио своје тврдње о неуједначеној судској пракси.

Како у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност рецвизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Тужба је поднета 26.08.2016. године, ради накнаде штете. Вредност предмета спора побијаног дела износи 580.190,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско – правним споровима који се односе на потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да вредност предмета спора не прелази прописани новчани лимит који би ревизију чинио дозвољеном, ревизија туженог је одбачена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић